

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci

žalobce: **Ing. Z. U.**
zastoupen Mgr. Milanem Frýbou
advokátem se sídlem Jungmannova 319, 506 01 Jičín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2017, č. j. KUKHK-17969/DS/2017/Er

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 30. 5. 2017, č. j. KUKHK-17969/DS/2017/Er, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Hořice (dále jen „*správní orgán*“) ze dne 7. 3. 2017, č. j. MUHC-DO/6700/2016/Ri-82, a toto rozhodnutí potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o provozu na PK*“). Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 23. 4. 2016, ve 13:37 hodin, na

silnici č. I/35 u obce Vinice, směrem na obec Milovice (GPS délka: 015°37'51.090" E; GPS šířka: 50°20'35.694" N), řídil vozidlo tovární značky BMW, registrační značky x, rychlostí nejméně 154 km/h (po odečtení tolerance 3 % z naměřené hodnoty 159 km/hod), přestože je v tomto úseku maximální povolená rychlost 90 km/hod. Policie ČR prováděla měření rychlosti radarem RAMER 10C umístěným ve služebním vozidle VW Passat. Za uvedené protiprávní jednání byla žalobci uložena podle § 125c odst. 5 písm. d) a odst. 6 písm. b) citovaného zákona pokuta ve výši 5.000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Vedle toho byla žalobci uložena i povinnost nahradit náklady správního řízení v paušální výši 1.000 Kč. Proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

2. Žalobce předně namítal, že v projednávané věci nepřekročil při řízení vozidla nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec a s ohledem na to tvrdil, že není ani prokázáno, zda skutečně došlo k naplnění dané skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona o provozu na PK. A pokračoval s tím, že: *„Vzhledem ke sporným a rozcházejícím se tvrzením policistů a žalobce bylo povinností správního orgánu tyto rozpory odstranit, k čemuž mělo sloužit navrhované provedení důkazu výsledkem svědků.“* Ty však provedeny nebyly, takže správní orgány vycházely pouze z podkladů policie, které žalobce rozporoval.
3. Žalobce požadoval provést důkazy výsledkem zasahujících policistů, a to za účelem objasnění skutkového stavu přestupku, a to zejména z důvodu, aby bylo objasněno místo a způsob měření rychlosti a také podmínky, které v době měření na místě panovaly. Podle žalobce neodpovídala naměřená rychlost skutečné rychlosti vozidla a způsob získání důkazu o tom byl podle žalobce získán nezákonně, a to z následujících důvodů, jak uvedeno v žalobě.

„Snímek vozidla z údajného měření obsažený ve spise neobsahuje všechny taxativně stanovené identifikační údaje o měření, jež mají být zobrazeny na snímku dle oficiálního návodu k obsluze zařízení RAMER 10 C, např. na snímku chybí údaj o změřené, resp. vypočtené délce vozidla. Existují tedy pochybnosti, zda měření proběhlo v souladu se zákonem a zda je platné. Lze se domnívat, že snímek buď vůbec není výstupem ze zařízení RAMER 10 C, nebo bylo s tímto snímkem nějakým způsobem manipulováno, nebo zařízení RAMER 10 nefungovalo správně. Přitom právě chybějící údaj o vypočtené délce vozidla by mohl prokazovat, že úhel měření byl nastaven v rozporu s návodem – i bez detailních znalostí daného zařízení je zcela jasné, že úhel měření je jednou z proměnných, z nichž výpočet tzv. vypočtené délky vozidla přímo vychází. Měření, jehož výstup neobsahuje všechny návodem požadované a taxativně vyjmenované údaje, nelze považovat za měření pořízené v souladu s návodem, jak vyžaduje jeho ověřovací list. Takovýto „důkaz“ pak dle názoru žalobce nelze v řízení vůbec použít. Je-li špatně vypočtena délka vozidla nebo zcela chybí, jako v tomto případě, pak buď bylo zařízení poškozeno, nebo bylo nesprávně (v rozporu s návodem) nastaveno. Lze tedy s jistotou předpokládat, že byl ovlivněn i výsledek měření rychlosti, jelikož bylo zařízení špatně nastaveno nebo umístěno.“

S ohledem na skutečnost, že žalobce rozporoval skutečnosti obsažené v úředních záznamech, byl správní orgán povinen objasnit skutkový stav v přestupkovém řízení a provést dokazování.“

4. Žalobce dále namítal, že neprovedením navrhovaných důkazů bylo znemožněno objasnění skutkového stavu věci, že bylo vycházeno jen z úředního záznamu policie, který sám o sobě není důkazem, ačkoliv provedení výslechu policistů se nabízelo. Zákonnost měření zpochybňoval i tím, že radar byl umístěn na pozemku, k jehož užití prý nebyly osoby provádějící měření oprávněny. Vozidlo policie totiž bylo při měření zaparkované na pozemku označeném dle katastru nemovitostí jako silnice, přičemž se jedná o silnici I. třídy mimo obec a místo není označeno jako parkoviště. Dle § 27 odst. 3 zákona o provozu na PK je totiž *„Na silnicích I. třídy a za snížené viditelnosti i na silnicích II. a III. třídy je mimo obec zakázáno zastavení a stání jinde, než na místech označených dopravní značkou jako parkoviště.“*
5. A žalobce pokračoval s tím, že: *„K této námitce žalobce uplatněné v odvolání, že důkaz byl získán a proveden v rozporu s právními předpisy, žalovaný pouze stručně odkázal na ust. § 27 odst. 6 zákona o silničním provozu. K tomu žalobce uvádí, že dle tohoto ustanovení se na bezpečnostní sbory při plnění služebních povinností nevztahuje zákaz zastavení podle § 27 odst. 1 zákona o silničním provozu, nikoli však zákaz zastavení a stání podle § 27 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobce přitom ze strany policejního orgánu namítal porušení právě ust. § 27 odst. 3 zákona o silničním provozu. Z výše uvedeného plyne, že fotografie z měření byla získána nezákonným způsobem. Je tedy zjevné, že tento důkazní prostředek byl získán a proveden v rozporu s právními předpisy. Správní orgán tedy takovýto důkazní prostředek nemohl připustit. Vzhledem k tomu, že spáchání přestupku není doloženo jiným způsobem, lze uzavřít, že nebylo prokázáno, že by žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku dle napadeného rozhodnutí.“*
6. Správní orgán pochybil podle žalobce i tím, že pro své tvrzení, obsažené v odůvodnění žalovaného rozhodnutí, neměl podklady. Konkrétně totiž uvedl, že k okolnostem, za nichž byl přestupek spáchán, *„nebylo zjištěno, že by řidič páchal přestupek pod vlivem tíživých osobních nebo rodinných poměrů.“* Toto tvrzení správního orgánu nemá podle žalobce oporu ve spisovém materiálu. Je i v rozporu s odůvodněním rozhodnutí správního orgánu ze dne 7. 3. 2017, kde na str. 7 správní orgán uvedl v souvislosti s překročením rychlosti, že *určitou náповедou může být oznámení o účasti na dopravní nehodě*. S danou námitkou žalobce, uplatněnou v odvolání, se žalovaný řádně nevypořádal.
7. V posledním žalobním bodu žalobce poukazoval na rozpor spočívající v odůvodnění výše sankcí. Zatímco v žalovaném rozhodnutí je nemá za nepřezkoumatelné, tak v předchozím rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2017 tomu tak nebylo, ačkoliv jejich odůvodnění je totožné. Žalovaný v něm totiž uvedl, že *„Ani odůvodnění sankce nelze dle odvolacího orgánu považovat v souladu s požadavky na odůvodnění dle ustanovení § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Ustanovení § 12 zákona o přestupcích obsahuje výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlídnout při stanovení druhu a výměry sankce. Správní orgán je povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané sankce těmito hledisky zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat východiska, které jej ke stanovení konkrétní výše té které sankce vedly tak, aby odůvodnění stanovené výše sankce bylo následně přezkoumatelné (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.12.2004, č.j. 7 As 43/2004 – 51). Z judikatury Nejvyššího správního soudu v této souvislosti dále vyplývá, že „jakkoli má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodování“ (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.6.2005, č.j. 8 As 5/2005 - 53). Odůvodnění správního*

orgánu I. stupně je nedostatečné a absentuje zde jakákoli aplikace předmětných kritérií na konkrétní případ obviněného. Nelze seznat, jaké skutečnosti podřadil pod jednotlivá kritéria a jaké závěry z nich vyvodil, proto se rozhodnutí stává v tomto smyslu nepřezkoumatelné. Shora uvedené požadavky na náležité a vyčerpávající odůvodnění správního rozhodnutí tak v daném případě nebyly naplněny (k tomu srov. např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31.10.2016, č.j. 28A 10/2015-39).“

8. Z uvedeného žalobce dovozoval, že se správní orgán neřídil právním názorem žalovaného, když se odůvodnění výše sankce v jeho rozhodnutí ze dne 7. 3. 2017, č. j. MUHC-DO/6700/2016/Ri-82, zcela shoduje s odůvodněním sankce, které obsahovalo jeho předchozí rozhodnutí ze dne 3. 11. 2016. To přitom bylo žalovaným zrušeno mimo jiné právě i z důvodu nepřezkoumatelnosti sankce. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí vyplývá podle žalobce „ze skutečnosti, že ačkoli odůvodnění sankce je zcela totožné jako v případě rozhodnutí správního orgánu ze dne 3. 11. 2016, tak v dalším rozhodnutí ze dne 7. 3. 2017 správní orgán dospěl na základě stejného odůvodnění k rozdílné výši uložené sankce.“ Jinými slovy, žalovaný v žalobou „napadeném rozhodnutí překvapivě dospěl k závěru, že nedostatečné odůvodnění je najednou dostatečné, přičemž tato zásadní změna názoru žalovaného nebyla nijak objasněna.“
9. Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 12. 9. 2017. Shrnl v něm dosavadní průběh řízení, žalobní námitky a odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí s tím, že se v něm věci podrobně zabýval.
11. K výši uložených sankcí uvedl, že je nebylo třeba blíže zdůvodňovat, neboť byly stanoveny na úplné spodní hranici zákonného rozpětí. K oprávněnosti policistů provádět měření uvedl, že policejní vozidlo stálo na pozemku označeném dle katastru nemovitostí jako silnice a že toto místo není označeno jako parkoviště a že v § 27 odst. 1 písm. f) o provozu na PK je uvedeno, že řidič nesmí zastavit a stát u zastávky tramvaje, autobusu nebo trolejbusu bez nástupního ostrůvku..., což se nevztahuje na bezpečnostní sbory při plnění služebních povinností.
12. Žalovaný uzavřel své vyjádření s tím, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložených sankcí. Žalobou napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným a ničím nevyvráceným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Vzhledem k uvedeným skutečnostem navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Jednání krajského soudu

13. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s.ř.s., a to bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ani žalovaný se k výzvě o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřili. Krajský soud měl proto v souladu s citovaným ustanovením za to, že s

rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. O tom byli ve výzvě poučeni. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV. Skutková zjištění a právní hodnocení věci krajským soudem

a) Skutková zjištění

14. Podle obsahu správního spisu byl žalobce dne 23. 4. 2016, ve 13,38 hodin, zastaven hlídkou Policie ČR v obci Milovice u Hořic, a to při řízení osobního motorového vozidla tovární značky BMV X3, reg. značky x. Policisté na místě sepsali úřední o podezření z přestupku, totožnost žalobce ověřili podle občanského a řidičského průkazu. Žalobce se k podezření ze spáchání přestupku vyjádřil v podstatě s tím, že si je vědom určitého překročení rychlosti, ale že naměřená rychlost nemůže odpovídat skutečnosti. Poukazoval zároveň na to, že k překročení rychlosti došlo za situace, kdy na komunikaci nebyl provoz, v dohledu bylo pouze parkující policejní vozidlo (viz č.l. 4 správního spisu).
15. O přestupku byla pořízena příslušná fotodokumentace – záznam o přestupku, na kterém je zachyceno vozidlo tovární značky BMV X3, reg. značky x, a ze kterého je zřejmé, kdy k měření došlo, že měření bylo automatizované, jakož i další o měřicím zařízení. Další fotografie zachycují stanoviště policejního vozidla (viz č.l. 5 a 6 správního spisu). Ve správním spisu je dále založen ověřovací list použitého měřicího zařízení – silničního radarového rychloměru RAMER 10 C – číslo 78/15, ze dne 11. 5. 2015, s dobou platnosti ověření do 10. 5. 2016. Potvrzení o seznamu policistů proškolených k měření radarovým silničním rychloměrem RAMER 10 C, mezi nimiž jsou uvedeni i oba policisté účastníci se měření (pprap. Martin Vavřínek, který rychloměr nastavil a pprap. M. Z.), je založen na č.l. 15 správního spisu.
16. Na základě oznámení Policie ČR o spáchání přestupku zahájil Městský úřad Hořice dne 9. 5. 2016 přestupkové řízení a žalobce předvolal k projednání přestupku na den 31. 5. 2016. Dopisem ze dne 17. 5. 2016 se žalobce z jednání omluvil s tím, že v tu dobu bude v lázeňské péči. Své tvrzení ničím nedoložil. Podáním ze dne 17. 5. 2016 předvolal správní orgán znovu žalobce k jednání v dané věci na den 22. 6. 2016. Rovněž z účasti na projednání přestupku v tomto termínu se žalobce omluvil s tím, že v uvedený termín bude na plánované pracovní cestě. Zároveň navrhoval k důkazu provedení výsledku příslušníků policejní hlídky, která ve věci zasahovala, a to zejména z toho důvodu aby tito „...dosvědčili okolnosti provozu uvedené v úředním záznamu. Na základě jejich výsledku předpokládám prokázat nedostatek materiální stránky přestupku...“ (viz č.l. 11, 12, 13 a 14 správního spisu).
17. Žalobce se k nařízenému jednání nedostavil, a protože svoji omluvu nijak nedoložil, projednal správní orgán přestupek v jeho nepřítomnosti. Jeho průběh je zachycen v protokolu o ústním jednání ze dne 22. 6. 2016. Správní orgán rozhodl v dané přestupkové věci dne 22. 6. 2016 pod zn. MUHC-DO/6700/2016/Ri, na základě odvolání žalobce proti němu žalovaný vpředu uvedené rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu rozhodnutím ze dne 14. 9. 2016, zn. KUKHK-27496/DS/2016/SR, zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.
18. Podáním ze dne 5. 10. 2016 předvolal správní orgán žalobce k projednání přestupku na den 27. 10. 2016. V té době již byl žalobce zastoupen v přestupkovém řízení advokátkou JUDr. I. P.. Z důvodu prázdnin jejího nezletilého syna požádala jmenovaná správní

orgán o nařízení jednání v jiném termínu. Ten jí vyhověl a nařídil další jednání na den 3. 11. 2016. Ani tento nový termín ale nebyl akceptován ze strany zástupkyně žalobce a odůvodněním, že žalobce má dne 1. 11. 2016 podstoupit lékařský zákrok s délkou domácího ošetření minimálně jednoho týdne. Zástupkyně žalobce dodala, že je možné v případě nutnosti doložit uvedené skutečnosti. Na č.l. 55 správního spisu je úřední záznam, podle něhož byla zástupkyně žalobce dne 31. 10. 2016 telefonicky informována o tom, že uvedená omluva nebude přijata, pokud nebude řádně odůvodněna a že v tom případě bude přestupek projednán v nepřítomnosti žalobce (tehdy obviněného). Tak se i stalo. Správní orgán projednal přestupek při jednání dne 3. 11. 2016 v nepřítomnosti žalobce, jeho průběh je zaznamenán v protokolu z jednání,

19. Poté rozhodl správní orgán ve věci znovu, a to rozhodnutím ze dne 3. 11. 2016, č. j. MUHC-DO/6700/2016/Ri, na základě odvolání žalobce však bylo i toto rozhodnutí žalovaného jako odvolacího orgánu ze dne 1. 2. 2017, zn. KUKHK-27496/DS/2016/SR, zrušeno, a věc mu vrácena k novému projednání.
20. V dalším průběhu řízení před správním orgánem byl vyhotoven záznam o vyhodnocení snímku radarového měřiče z č.l. 5 správního spisu, a to se závěrem, že:
„Měření bylo prováděno z pravé strany, vozidlo se pohybovalo ve směru od radarového měřiče. Posuzovaná část vozidla se nachází ve vymezeném prostoru „Začátek prostoru“ a „Konec prostoru“, který tvoří kolmice vztyčené k vybranému svazku (vyznačované body na šikmých linkách jsou vztaženy vždy ke konkrétní hodnotě ZOOMu uvedené ve spodní části snímku, tj. zde 32 mm). V radarovém svazku se nenachází žádný předmět nebo překážka, která by mohl způsobit reflexi a měla tak možný vliv na měření.“
21. Následuje pořízený snímek a jeho vyhodnocení po přiložení vyhodnocovací šablony vydané výrobcem předmětného radaru. Správní orgán dospěl k závěru, že silniční radarový rychloměr RAMER 10 C byl správně ustaven a použit v souladu s návodem k obsluze.
22. Podáním ze dne 16. 2. 2017 seznámil správní orgán v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2002 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“) zástupkyni žalobce s tím, že má kompletní spis k rozhodnutí ve věci, že se s ním může seznámit a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Bylo jí umožněno, aby si konkrétní termín nahlédnutí do spisu, než jí navrhované termíny (1. 3. 2017 nebo 6. 3. 2017) popřípadě dohodla i telefonicky. Toto podání bylo zástupkyni žalobce doručeno dne 16. 2. 2017, takže měla (stejně tak žalobce) dostatečný prostor se k věci vyjádřit. Vzdor tomu požadovala o nahlédnutí do spisu až dne 9. 3. 2017. Tomuto požadavku nemohlo být vyhověno z důvodu účasti oprávněné úřední osoby na školení, o čemž byla zástupkyně žalobce informována dne 23. 2. 2017. Možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí zástupkyně žalobce ani sám žalobce nevyužili.
23. Poté správní orgán znovu rozhodl ve věci rozhodnutím ze dne 7. 3. 2017, č.j. MUHC-DO/6700/2016/Ri-82, přičemž odvolání žalobce proti němu zamítl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

b) Právní hodnocení věci

24. Krajský soud předně shledal nedůvodnou námitku týkající se nesprávnosti měření z důvodu vadného použití rychloměru. V dané věci totiž vycházely správní orgány z podkladů, jež nejen měly k dispozici (úřední záznam o podezření z přestupku,

ověřovací list použitého silničního radarového rychloměru RAMER 10 C, fotodokumentace zaznamenávající měřené vozidlo, jež žalobce řídil a místo měření, seznam proškolených policistů radarového silničního rychloměru RAMER 10 C, záznam o vyhodnocení snímku radarového měřiče – všechny tyto podklady uvedeny výše), ale které byly plně dostatečné k tomu, aby na jejich základě bylo možno učinit závěr, že žalobce spáchal za vinu mu kladený přestupek. Ze všech těchto podkladů vyplývá, že žalobce řídil příslušné vozidlo a že měření bylo provedeno standardním a způsobilým měřicím zařízením a příslušným policejním orgánem k tomu zákonným způsobem zmocněným.

25. S ohledem na jednoznačně doložený skutkový stav věci (viz výše) a obsahy prvoinstančního správního rozhodnutí a žalovaného rozhodnutí (ty byly žalobci – jeho zástupci doručeny, jsou mu tudíž známy a netřeba proto jejich obsah znovu opakovat), proto dospěl krajský soud k závěru, že nebylo potřeba důkazní stav dále doplňovat. Za stavu, kdy spáchání daného přestupku plynulo již z důkazů, jež byly součástí správního spisu, by totiž bylo nadbytečné opatřovat ještě důkazy další a danou skutečnost dále a dále odůvodňovat nad rámec běžného stavu dalšími důkazy. Nebyl proto ani sebemenší důvod předvolávat k jednání jako svědky policisty, kteří se měření zúčastnili a zkoumat jejich předpoklady a postupy měření. Nic takového se v daném případě pro naprostou jednoznačnost již existujících důkazů nenabízelo.
26. Prvoinstanční správní orgán se danou otázkou zabýval podrobným způsobem, jak je zřejmé z odůvodnění jeho rozhodnutí (viz strana třetí dole až strana pátá nahoře rozhodnutí Městského úřadu Hořice ze dne 7. 3. 2017, č. j. MUHC-DO/6700/2016/Ri-82), přičemž ke stejným závěrům dospěl i žalovaný. Krajský soud se s jejich závěry plně ztotožňuje, a proto na ně v dalším i plně odkazuje, neboť jinak by jen jinými slovy opakoval totéž. Správní orgány rozhodně nerezignovaly na zjištění správného skutkového stavu, přičemž podklady, z nich vycházely, jsou objektivní povahy.
27. Krajský soud dospěl k závěru, že přestupkové jednání žalobce bylo dostatečně zdokumentováno a prokázáno. Oznámení o přestupku, fotodokumentace se záznamem měření vozidla, ověřovací list radarového rychloměru a seznam proškolených policistů byly dostatečné k objasnění skutkového stavu věci. Rozhodnutí o přestupku pak obsahuje určení věci, kterou mělo dojít ke spáchání protiprávního jednání, z fotodokumentace lze seznat registrační značku vozidla, typ vozidla, naměřenou rychlost, způsob jejího měření a žalobce byl policejní hlídkou ztotožněn. Rozhodnutí správních orgánů jsou přitom plně přezkoumatelná, neboť je z nich patrné, jaký skutkový stav vzaly za rozhodný a jak uvážily o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech.
28. Ostatně zcela dostatečným důkazem o rychlosti měřeného vozidla měřicím zařízením RAMER 10 C je již jím vytvořený záznam, jak plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51. V jeho odůvodnění se totiž uvádí k dané otázce následující:

„Dne 21. 7. 2015 bylo krajskému soudu doručeno vyjádření ze dne 20. 7. 2015, které vypracovalo Autorizované metrologické středisko pro silniční rychloměry AMS K 22, se sídlem Letecká 1110, 686 04 Kunovice. Vyjádření podepsal Ing. V. L., metrolog v oboru silničních rychloměrů, který v něm uvedl, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze. Připustil sice, že nelze obecně konstatovat, že v případě nedodržení návodu k obsluze by vůbec nedošlo ke změření rychlosti. Nedodržení návodu k obsluze by se např. mohlo projevit tím, že

měřené vozidlo bude na snímku v nesprávné pozici, resp. že bude na snímku zobrazena jenom malá část vozidla. Při nesprávném způsobu jízdy měřícího vozidla může radar vyhodnotit měření jako nesprávné a neuloží záznam o přestupku (viz návod k obsluze kapitola 6.3.1.3). Tak tomu však v daném případě nebylo a radar měření vyhodnotil jako správné a vytvořil záznam měřeného vozidla. Vozidlo je na snímku umístěno v poloze odpovídající měření podle návodu k obsluze. Měření tedy proběhlo v souladu s návodem k obsluze.

Krajský soud následně vyžádal doplnění citovaného vyjádření (ze dne 20. 7. 2015), neboť se v něm uvádí, že při „nedodržení návodu k obsluze by vůbec nedošlo ke změření měřeného vozidla. Podle bodu 4.1.3. návodu však dochází k ověření výsledku měření a případně k anulaci měření.“ Krajský soud proto požádal o to, aby byl objasněn závěr ve vztahu k uvedenému ustanovení.

Dne 4. 8. 2015 bylo krajskému soudu doručeno požadované doplnění ze dne 3. 8. 2015. I pod ním je podepsán Ing. V. L., metrolog v oboru silničních rychloměrů, který v něm uvedl, že kapitola 4.1.3. popisuje funkci měření a vnitřní činnost měřící jednotky radaru, toto je interní záležitost konstrukce radaru a tím, že radar provedl záznam (v daném případě č. 0000002120, který byl proveden dne 24. 10. 2013 v 19:43:33 radarovým rychloměrem RAMER 10C, v. č. 12/0020), je zaručeno, že vnitřní verifikaci měřené rychlosti vyhověly a měření je tudíž správné. Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, konkrétně kapitola 6.3.1.3, která se vztahuje na měření za jízdy, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřícího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný.

*Jak vyplývá ze shora citovaného závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu, bylo úkolem krajského soudu podpořit důkazy své tvrzení vztahující se k funkčnosti měřícího zařízení, což krajský soud jednoznačně splnil. Z listinných důkazů, které krajský soud obstaral, z návodu k obsluze a vyjádření podaného kvalifikovaným subjektem v oblasti metrologie silničních rychloměrů vyplývá, že návod k obsluze byl dodržen. **Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k zobrazení výsledku měření na displeji radaru ani k jeho uložení, což však v daném případě nenastalo. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný.***

29. Rovněž z tohoto pohledu jsou žalobcovy námitky, které se týkají způsobu měření, irelevantní. Pokud by byl totiž úhel měření, který dával žalobce do souvislosti s délkou vozidla, v rozporu s návodem (byl by větší), tak nejen že by nedošlo k vytvoření záznamu radarem (viz výše), ale pokud by se tak i hypoteticky stalo, mělo by to za důsledek naměřené rychlosti nižší, než skutečné, tedy takové měření by proběhlo ve prospěch řidiče měřeného vozidla. Právě v intencích výše uvedeného správní orgán neprováděl důkazy navržené žalobcem pro jejich nadbytečnost.
30. Třeba též zdůraznit, že úřední záznam nebyl důkazem, o který by správní orgán rozhodnutí v dané přestupkové věci opřel. Tato skutečnost jednoznačně plyne i z odůvodnění jeho rozhodnutí ze dne 7. 3. 2017, č. j. MUHC-DO/6700/2016/Ri-82 (viz strana pátá jeho odůvodnění).
31. Nedůvodná je rovněž námitka, že měření bylo provedeno z místa, k jehož užití nebyli policisté oprávněni, a to s odkazem na § 27 odst. 3 zákona o provozu na PK. Toto ustanovení totiž na daný případ vůbec nedopadá, neboť policejní vozidlo bylo

zaparkované u zastávky autobusu ve smyslu § 27 odst. 1 písm. f) citovaného zákona, jak je zřejmé z fotodokumentace. V tom případě je ale odkaz žalovaného na § 27 odst. 6 zákona o provozu na PK, podle něhož *„Zákaz zastavení a stání podle odstavce 1 neplatí pro řidiče vozidel bezpečnostních sborů, ozbrojených sil a vojenského zpravodajství při plnění služebních povinností, řidiče vozidla obecní policie při výkonu její působnosti ...“* zcela relevantní. Jinými slovy, policisté při měření rychlosti vozidla žalobce tím, že stáli, kde stáli, žádné právní ustanovení neporušili. Dlužno přitom poznamenat, že i kdyby byla námitka žalobce v tomto směru oprávněná, jako že není, nic by to nezměnilo na skutečnosti, že žalobce uvedeným způsobem porušil zákon upravující nejvyšší povolenou rychlost mimo obec. Ani za takového stavu by proto krajský soud k této námitce nepřihlížel.

32. Stejně tak má krajský soud za zcela bezvýznamnou námitku, podle které správní orgán v rozhodnutí ze dne 7. 3. 2017, č. j. MUHC-DO/6700/2016/Ri-82 (viz strana osmá jeho odůvodnění uprostřed) uvedl, že *„nebylo zjištěno, že by řidič páchal přestupek pod vlivem tíživých osobních nebo rodinných poměrů“*, přestože ve správním spisu je pouze *„potvrzení o nezaviněné účasti žalobce na dopravní nehodě dne 23. 2016“*. Pokud by tomu totiž tak mělo být, dalo by se očekávat, že žalobce bude právě pod vlivem této skutečnosti, ke které došlo v dopoledních hodinách téhož dne, přičemž následně spáchal projednávaný přestupek, dodržovat předpisy upravující provoz na pozemních komunikacích, nikoliv je flagrantně porušovat. Ve světle uvedeného tak má krajský soud i tento závěr správního orgánu za zcela logický a pochopitelný, když žádné jiné důkazy pro zjištění opaku provedeny (ale ani navrženy) nebyly.
33. Krajský soud tak nemá sebemenších pochyb o tom, že žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona o provozu na PK, podle kterého se tohoto přestupku dopustí fyzická osoba tím, že v provozu na pozemních komunikacích překročí při řízení vozidla nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/hod a více nebo mimo obec o 50 km/hod a více. Vozidlu řízenému v přezkoumávané věci žalobcem mimo obec byla naměřena rychlost 154 km/hod, a to po odečtení tolerance 3% z naměřené hodnoty.
34. Podle § 125c odst. 5 písm. d) zákona o provozu na PK se za přestupek podle odstavce 1 písm. a) bodu 1 až 3, písm. e) bodů 2 až 4 a 6, písm. f) bodů 2, 7, 10 a 11, písm. j) a podle odstavce 2 téhož zákona, uloží pokuta **od 5 000 Kč do 10 000 Kč** a podle § 125c odst. 6 písm. b) citovaného zákona se dále uloží **zákaz činnosti na dobu od šesti měsíců do jednoho roku** za přestupek podle odstavce 1 písm. a), písm. b), písm. e) bodů 2 až 4 a 6, písm. f) bodů 2, 7 a 10 a podle odstavce 3 téhož zákona. Byla-li proto žalobci uložena za uvedené protiprávní jednání pokuta ve výši 5.000,-Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců, nezbyvá, než konstatovat, že mu byly uloženy sankce v nejnižší možné výši.
35. Namítal-li proto dále žalobce neodůvodněnost výše uložených sankcí, tak ani tuto námitku nebylo možno seznat oprávněnou. Správní orgán je totiž odůvodnil na straně sedmé a osmé prvoinstančního správního rozhodnutí ze dne 7. 3. 2017, č. j. MUHC-DO/6700/2016/Ri-82, žalovaný pak na straně jedenácté odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Shodně přitom došli k závěru, že jejich výše odpovídá danému protiprávnímu jednání žalobce. Jelikož ale nelze podle § 125c odst. 9 zákona o provozu na PK od uložení správních trestů stanovených podle odstavců 5 a 6 citovaného zákona v rozhodnutí o přestupku upustit, nelze se s ohledem na žalobcem uvedené dobrat

smysluplnosti této jeho námitky. Za dané situace (žalobci byly uloženy nejnížší možné tresty) totiž nebyl žádný prostor k tomu napadat úvahy správních orgánů o výši uložených sankcí (jejích důvodech), ledaže by sám žalobce byl přesvědčen o tom, že mu měly být uloženy ve výši vyšší. A takové sebehodnocení daného přestupkového jednání od žalobce vzhledem k podané žalobě očekávat nelze.

36. S ohledem na uvedené lze také říci, že je-li ukládán za přestupek trest v nejnížší možné výši zákonem stanovené, tak že pro správní orgány přichází v úvahu, a to vždy podle okolností toho kterého případu, pouze její zvýšení. Jinými slovy, pokutu uloženou v nejnížší možné výši nemusí správní orgán ani odůvodňovat, neboť ta již sama v sobě odráží závažnost toho kterého přestupku a jeho možné následky. Rovněž z tohoto pohledu je námitka o „*jakési spokojenosti*“ žalovaného s odůvodněním výše sankcí správním orgánem v rozhodnutí ze dne 7. 3. 2017, č. j. MUHC-DO/6700/2016/Ri-82, na rozdíl od jeho předchozího rozhodnutí, zcela bezpředmětná. Ostatně předmětem přezkumného řízení je žalované rozhodnutí, nikoliv rozhodnutí předchozí.
37. Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku, podle které skutek kladený žalobci za vinu
38. nenaplnoval materiální stránku přestupku, a to vzhledem k okolnostem provozu na komunikaci uvedeným v úředním záznamu o podezření přestupku. Zejména s ohledem na skutečnost, že se po ní v rozhodné době nepohybovala žádná vozidla.
39. Prvoinstanční správní orgán se věnoval této otázce na straně páté dole a celé šesté straně odůvodnění rozhodnutí, a to se závěrem podrobně odůvodněným, podle něhož žalobce materiální znak daného přestupku překročením rychlosti mimo obec o 64 km/hod naplnil. Krajský soud se s jeho závěry ztotožňuje, stejně jako žalovaný, a dodává následující.
40. Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech i materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45). To samozřejmě neznamená, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku. V přezkoumávané věci ale nebyly orgány veřejné správy takové okolnosti zjištěny, a nezjistil je ani krajský soud.
41. Krajský soud má za to, že zákon o provozu na PK má zásadní význam v zajištění bezpečnosti provozu, zdraví, života a majetku všech účastníků tohoto provozu, včetně žalobce samotného, tedy v tom, aby komunikace nebyly „*džunglí*“. Mýlil by se ten, kdo by dovozoval, že jen ohrožení zájmu chráněného zákonem o silničním provozu nestačí. Naopak podle § 2 odst. 1 použitého zákona o přestupcích je přestupkem „*zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně*“. K naplnění materiální stránky přestupku tedy postačí i jen pouhé ohrožení chráněného zájmu. Jinými slovy, naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku bude běžně znamenat i naplnění znaku materiálního, tedy porušení nebo ohrožení určitého zájmu společnosti, resp. jen v případě přistoupení dalších významných okolností by mohlo být uzavřeno, že k naplnění materiální stránky

nedošlo.

42. V daném případě není podle krajského soudu žádný prostor pro zpochybňování materiální stránky přestupku, neboť rychlost jím řízeného vozidla překročila zákonem dovolenou nejvyšší rychlost neospravedlnitelným způsobem. Žalobce tímto svým jednáním vytvořil potenciálně nebezpečnou situaci nejen pro své okolí, ale i pro sebe. Je přitom bez významu, že nedošlo ke konkrétním škodlivým důsledkům.
43. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, k podobnému případu uvedl: *„Proto se trestá již samotné překročení maximální povolené rychlosti ohrožující bezpečnost okolních osob, i když zrovna není způsobena žádná nehoda. Proto je na místě trestat i stání na chodníku ohrožující výkon práva chodců pohybovat se po chodníku, i když se zrovna v daném místě a v daný čas nemíjel dětský kočárek s invalidním vozíkem.“*
44. Vzhledem k uvedenému nemá krajský soud sebemenších pochybností o tom, že k naplnění materiálního znaku přestupku došlo. Zákon o provozu na PK stanoví pravidla provozu na pozemních komunikacích, včetně práv a povinností účastníků tohoto provozu. Mimo jiné v § 4 písm. b) ukládá každému účastníkovi provozu *„řídít se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem“* a v § 18 odst. 3 větě první v části před středníkem stanoví, že *„řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/hod“*.
45. Zákon o provozu na PK tedy jednoznačně ukládal žalobci jet mimo obec maximálně rychlostí 90 km/hod, přičemž povinnosti stanovené tímto zákonem jednotlivým účastníkům provozu na pozemních komunikacích nelze v žádném případě zlehčovat či zkreslovat. Koneckonců, každá z komunikací má své bezpečné rychlostní limity. Žalobce překročil stanovenou maximální povolenou rychlost o 71%, tedy velmi výrazným způsobem, což mělo za následek velice reálné nebezpečí pro zdraví, život a majetek účastníků silničního provozu. Je jen žalobcovým štěstím, že během jeho jízdy nedošlo k žádné nehodě. Porušení zákonné povinnosti takovým bezprecedentním způsobem jednoznačně znamená ohrožení zájmu společnosti na bezpečném provozu na pozemních komunikacích. Za tohoto stavu si krajský soud nedokáže představit žádnou okolnost, která by závěr o naplnění materiální stránky přestupku v tomto případě mohla zvrátit. Žalobce jel rychlostí převyšující i maximální povolenou rychlost na dálnici a fakt, že náhodou během riskantní jízdy nepotkal jiné vozidlo, jel na rovném úseku, atp. je jen jeho štěstím, nikoliv okolností způsobující absenci materiální stránky projednávaného přestupku.
46. Krajský soud se však pozastavuje nad tím, že i za této situace žalobce trvá na podrobnějším dokazování materiální stránky výsledkem policistů, ačkoliv jím tvrzené okolnosti v úředním záznamu nikdo nezpochybňuje. Obiter dictum si však klade krajský soud otázku, zda je v pořádku, pokud žalobce skutečně nechápe, že svojí vysokou rychlostí ohrožoval sebe i své okolí, tedy zájem společnosti na bezpečném provozu vůbec, že disponuje řidičským oprávněním.
47. Vzhledem k výše uvedenému dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. ve výroku I. tohoto rozsudku zamítl.

V. Výrok o nákladech řízení

48. Výrok o nákladech účastníků řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Protože žalobce nebyl ve věci úspěšný, a pokud jde o žalovaného, nebylo zjištěno, že by mu nějaké náklady řízení vznikly, bylo ve výroku II. tohoto rozsudku stanoveno, že žádný z nich nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 29. ledna 2020

JUDr. Pavel Kumprecht v. r.
samosoudce